

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobkyně: **WB Mills a. s.**, IČ 279 43 097
se sídlem Mlýnská 241/17, Malesice 318 00 Plzeň
zastoupená advokátem Mgr. Jiřím Kokešem
sídlím Na Flusárně 168, 261 00 Příbram

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**
sídlím Škroupova 18, 306 13 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2019, č. j. PK-ŽP/3307/19,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo k jejímu odvolání změněno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru stavebně správního ze dne 16. 1. 2019, č. j. MMP/013004/19 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“) tak, že výroková část II. prvoinstančního rozhodnutí se mění tak, že se text: „*ve výši 200.000,-Kč (slovy dvě stě tisíc korun českých)*“ se nahrazuje textem: „*ve výši 100.000 Kč (slovy: jednotitisíckorunčeských)*“. Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobkyni uložena pokuta za přestupek dle § 178 odst. 2 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „*stavební zákon*“) za provedení změny stavby jezu na řece Mži na pozemku p. č. 1531/3 v k. ú. Malesice bez stavebního povolení.

II.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobkyně namítala nedůvodnost napadeného rozhodnutí a neoprávněné omezení práv žalobkyně. Žalovaný svým rozhodnutím zasáhl do práv žalobkyně, neboť potvrdil správnost rozhodnutí stavebního úřadu ohledně údajně spáchaného přestupku, ačkoliv nebyly splněny podmínky pro vydání takového rozhodnutí. Žalobkyně měla za to, že byla postupem stavebního úřadu a následně i žalovaného zkrácena na svých právech, když tyto orgány rozhodly, že se žalobkyně měla dopustit přestupkového jednání.
3. Žalobkyně následně poukazovala na stranu 3 odst. 3, stranu 4 a stranu 5 odst. 1 a 2 napadeného rozhodnutí, přičemž uvedla, že s argumentací žalovaného tam uvedenou nesouhlasí. Dále konstatovala, že na předmětném jezu prováděla v průběhu měsíce července 2017 pouze řádně ohlášené údržbové práce, které byly provedeny v souladu se stavebním zákonem. Těmito řádně provedenými údržbovými pracemi v žádném případě nedošlo ke změně dispozic nebo parametrů jezu. Současný stav jezu v plném rozsahu odpovídá dříve schválené dokumentaci.
4. Jestliže žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že nesouhlasí s argumentem žalobkyně, že provedenými údržbovými pracemi nedošlo k navýšení koruny jezu o cca 40 cm, pak tomuto žalobkyně oponovala tím, že pouze nahradila původní náplatky za železodřevěné, pevně spojené s jezovým tělesem a zajištěné betonem. Těmito pracemi rozhodně nedošlo k navýšení koruny jezu, jak uvádí stavební úřad a žalovaný. Žalobkyně opakovala, že veškeré údržbové práce byly vždy řádně a včas nahlášeny na příslušném orgánu, ať už se jednalo o správce povodí – POVODÍ VLTAVY s. p., nebo orgán ochrany životního prostředí, kdy tyto orgány nesdělily žalobkyni žádné námitky proti plánovaným údržbovým pracím. Žalobkyně postupovala v dobré víře, že jí navržené údržbové práce jsou příslušnými orgány akceptovány. V této souvislosti žalobkyně poukazovala na e-mailovou komunikaci s Ing. Š. referentkou speciálního stavebního úřadu staveb vodních děl, Odbor stavebně správní Magistrátu města Plzně a to ve dnech 11. 7. 2017 a 14. 7. 2017 a dále odkazovala na manipulační řád, z něhož vyplývá, že náplatky dosahují výše 316,43 m n. m., přičemž při odborném zaměření Ing. M. bylo dokonce zjištěno, že naměřená hodnota je nižší, než hodnota uvedená v manipulačním řádu.
5. Žalobkyně pokračovala tím, že žalovaný ani stavební úřad se ve svých rozhodnutích dostatečně nevypořádaly s námitkami žalobkyně týkajícími se manipulačního řádu. V

tomto žalobkyně považovala napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Podle žalobkyně žalovaný ani stavební úřad dostatečně nevysvětlily, proč celou věc neposuzují v souladu s manipulačním řádem. V předmětném manipulačním řádu je uvedeno, že náplatky jsou nad korunou jezu. Danou skutečnost chtěla žalobkyně prokázat i navrženými svědky. Žalovaný i stavební úřad ovšem důkazní návrhy bez věcně adekvátního odůvodnění zamítly, čímž způsobily, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť i kdyby bylo na místě navržené důkazy neprovést, tak i v takovém případě je nutné o těchto důkazních návrzích rozhodnout a případně odůvodnit jejich zamítnutí, což se však v daném případě nestalo, a tím došlo k zásahu do práv žalobkyně na spravedlivý proces.

6. Žalobkyně dále odkazovala na stanovisko Ing. I.F., autorizovaného inženýra pro stavby vodního hospodářství a krajinného inženýrství, který vydal dne 19. 10. 2018 stanovisko pod sp. zn. 40/18/F, z něhož zcela jednoznačně vyplývá, že termín „náplatky“ je používán v souvislosti s pevnými jezy a jedná se o nástavce na koruně pevného jezu, umožňující vyšší vzdutí vody. Stejný závěr vyplývá i z odborného vyjádření Ing. P.K.

ze dne 23. 10. 2018, sp. zn. HHH/227/2018. Výše uvedená stanoviska a vyjádření se vztahují přímo k manipulačnímu řádu pro MVE Malesice a jednoznačně z nich vyplývá, že provedením náplatků rozhodně nedošlo k navýšení koruny jezu, jak mylně uzavírá žalovaný a stavební úřad.

7. Zpochybňování manipulačního řádu a jeho příloh ze strany stavebního úřadu a žalovaného je podle žalobkyně zcela nedůvodné, neboť Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor životního prostředí, ve svém rozhodnutí ze dne 7. 12. 2015, č. j. ŽP/9419/15 zcela jednoznačně uvedl, že nejdůležitějším dokumentem, dle kterého je třeba postupovat, je právě manipulační řád. Ovšem stavební úřad ani žalovaný se tímto manipulačním řádem neřídí, a proto je napadené rozhodnutí nezákonné. Stejně tak tato zásadní skutečnost vyplývá i z rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odbor životního prostředí ze dne 2. 1. 2019, č. j. PK-ŽP/22257/18.
8. Žalobkyně dále nesouhlasila s tvrzením žalovaného, že pořízená fotodokumentace není důkazem pro údajné protiprávní jednání žalobkyně, ale slouží pouze jako podklad pro dokreslení situace na místě stavby jezu. Pokud je takováto argumentace žalovaného správná, pak by nemělo být k této fotodokumentaci vůbec přihlíženo a neměla by být při rozhodování o údajném přestupku vůbec brána v potaz, což se však nestalo, neboť pro stavební úřad byla tato fotodokumentace velice zásadním důkazem. Tímto postupem stavebního úřadu došlo k neoprávněnému zásahu do práv žalobkyně.
9. Za zcela zásadní pochybení považovala žalobkyně to, že Povodí Vltavy a OŽP nechaly vybudovat betonové náplatky, aniž by žalobkyni sdělily jakékoli výhrady proti tomuto postupu a nyní argumentují tím, že vodní dílo pravidelně fotografovaly a věděly o případných úpravách. Takový postup svědčí dle žalobkyně o tom, že správní orgány souhlasily s postupem žalobkyně ohledně úprav vodního díla, přičemž se nyní nemohou dovolávat toho, že žalobkyně provedla jakékoli úpravy v rozporu se zákonem. Pokud snad měly správní orgány za to, že prováděné úpravy jsou v rozporu se zákonem, je nutné se podle žalobkyně ptát, proč na tuto skutečnost neupozornily dříve a nechaly žalobkyni úpravy konat.
10. Žalobkyně k tomu dále uvedla, že je již od počátku své činnosti pod kontrolou orgánů veřejné moci (Povodí Vltavy, ČIŽP, Magistrát Města Plzně), které opakovaně prováděly kontroly předmětného jezu. Postup žalobkyně při prováděných úpravách byl ze strany

orgánů veřejné moci opakovaně označen za správný minimálně konkludentním způsobem. Žalobkyně nikdy nebyla upozorněna na to, že jí prováděné úpravy by měly být v rozporu se zákonem. Aniž by došlo k jakékoliv změně v činnosti žalobkyně nebo v právní úpravě, najednou je postup žalobkyně shledáván ze strany státních orgánů nesprávným. Žalobkyně byla tudíž přesvědčena, že takovýto postup je zcela v rozporu se zásadou legitimního očekávání, že správní orgány budou postupovat v obdobných případech jednotně. V této souvislosti žalobkyně poukazovala na znění § 2 správního řádu a uvedla, že zásada legitimního očekávání je jedním ze základních znaků právního státu, který chrání právní jistotu a celkovou důvěru v postupy veřejné správy a v právní řád vůbec. Žalobkyně důvodně očekávala, že správní orgány budou postupovat stabilně, předvídatelně a s vědomím, že naplňují důvěru jednotlivců ve stát a jeho instituce, hodnověrně a spolehlivě, kdy však, jelikož stavební úřad a žalovaný bez zjevného důvodu, za stejné skutkové situace i shodné právní úpravy zcela změnili svou správní praxi a rozhodli, že úpravy provedené žalobkyní jsou v rozporu se zákonem, ačkoli dříve tyto úpravy minimálně konkludentně stavební úřad schválil, došlo k porušení této zásady a zásahu do práv žalobkyně. Žalobkyně měla za to, že postupem stavebního úřadu a žalovaného došlo k nedůvodné změně správní praxe. Požadavek stejného rozhodování ve stejných věcech zakládá legitimní očekávání určitého postupu správního orgánu vůči osobám zúčastněným na správním řízení, tj. postupu v souladu s jejich ustálenou rozhodovací činností. Z dané zásady tedy vyplývá právo žalobkyně na to, aby bylo rozhodováno způsobem předvídatelným a postup a výsledek byly odůvodněny racionálním způsobem. Jelikož však stavební úřad a žalovaný zcela bezdůvodně změnily správní praxi, porušily zásadu legitimního očekávání a nepřipustně tak zasáhly do práv žalobkyně, když vydaly napadená rozhodnutí.

11. Žalobkyně dále konstatovala, že od počátku své činnosti jednala v důvěře v text právního předpisu a zároveň v důvěře v trvalý výklad právního předpisu ze strany orgánů veřejné moci. Dlouhodobě byla činnost žalobkyně ze strany orgánů veřejné moci uznávána jako správná, kdy náhlou a neodůvodněnou změnu postupu stavebního úřadu ohledně výkladu týkajícího se prováděných úprav nelze charakterizovat jinak, než jako zásadní porušení zásady legitimního očekávání. Správní orgán jistě může vlastní rozhodovací praxi změnit, nesmí tak však činit svévolně, kdy v daném případě se tak stalo, jelikož stavební úřad bez jakéhokoli důvodu rozhodl, že úpravy provedené žalobkyní nejsou v souladu s právním řádem ČR, ačkoli od počátku své činnosti postupovala žalobkyně stejným způsobem a opakovanými kontrolami ze strany státních orgánů nebyl zjištěn žádný nedostatek. Žalobkyně byla přesvědčena, že nemohla důvodně očekávat takový obrat ve správní praxi stavebního úřadu, a proto je napadené rozhodnutí nutno posuzovat jako rozporné se zákonem, jelikož v řízení, které mu předcházelo, byla porušena zásada legitimního očekávání. K otázce legitimního očekávání poté žalobkyně odkázala na rozhodovací praxi Ústavního soudu, s níž je postup stavebního úřadu a žalovaného zcela jednoznačně v rozporu. Poukazovala přitom na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 690/2001. Dále odkázala i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, a to zejména na rozsudek ze dne 23. 8. 2007, č. j. 7 Afs 45/2007-251.
12. Následně žalobkyně uvedla, že Česká inspekce životního prostředí (dále jen „ČIŽP“) provedla dne 12. 9. 2017 na předmětném jezu kontrolu, která byla zaměřena na dodržování právních předpisů a rozhodnutí týkající se ochrany přírody a krajiny, kdy závěrem této kontroly bylo konstatování ČIŽP, že v souvislosti s provozem MVE nebylo při kontrole zjištěno porušení zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny v platném znění.

Žalobkyně k tomuto uvádí, že v době provedení této kontroly již byly náplatky na jezu instalovány. Vzhledem k tomu, že ČIŽP neshledala žádné porušení právní povinnosti ze strany žalobkyně, měla žalobkyně za to, že postup stavebního úřadu a žalovaného je v přímém rozporu se stanoviskem ČIŽP vyjádřeném v protokolu o kontrole ze dne 15. 11. 2017 sp. zn. ČIŽP 43/2017/1182.

13. Žalobkyně rovněž poukazovala na skutečnost, že stavební úřad a žalovaný ve svých rozhodnutích poukazují mimo jiné na předávací protokol o vydání věci ze dne 15. 9. 1997, ve kterém je uvedena výška koruny jezu 316,28 m n. m. K tomu žalobkyně uvedla, že předávací protokol nemá žádnou vypovídací hodnotu ve smyslu, jaká byla hladina koruny jezu, resp. není zde zmíněno, jaká byla hladina náplatků. Navíc je nutné upozornit, že se jednalo o vydávání majetku v rámci restitucí, kdy přebírající nebyl žádným prokazatelným způsobem seznámen s žádným protokolem o výškovém stavu jezu, ani není jeho přílohou (byť formální), vzhledem ke generačnímu odstupu, nemohl pouhým okem, nebo jinými rozpoznávacími schopnostmi posoudit a rozeznat, jestli došlo k nějakým změnám na jezu, kdy byl jez jeho předkům konfiskován. Žalobkyně měla za to, že stavební úřad ani žalovaný neznají pojem náplátka/ek a v celém řízení jej ignorují. Podle žalobkyně je zcela zásadní, aby bylo vysvětleno, co je náplatek, kdy pouze sjednocení výkladu tohoto pojmu může vést k definitivnímu vyřešení celé věci.
14. Ze všech výše uvedených skutečností podle žalobkyně vyplývá, že se nedopustila žádného protiprávního jednání a že jí tedy nemůže být uložena pokuta. Žalobkyně proto žádala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

15. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že je toho názoru, že byl řádně a v souladu se zákonem zjištěn stav věci, o němž nejsou pochybnosti. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou zákonná a přezkoumatelná a je z nich patrné na základě jakých důkazů a podkladů pro vydání rozhodnutí správní orgány došly k daným závěrům. Žalovaný dále konstatoval, že snížil výši uložené pokuty žalobkyni, neboť zhodnotil následky jejího protiprávního jednání a shledal méně přitěžujících okolností než prvoinstanční orgán.
16. Nad to k některým žalobním námitkám žalovaný ve vyjádření k podané žalobě doplnil, že je toho názoru, že se v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal s pojmem náplátka, a to s odkazem na českou technickou normu i vyjádření Ing. F. (ze dne 19. 10. 2018) a Ing. K. (ze dne 23. 10. 2018 a 13. 11. 2018). Bylo prokázáno, že žalobkyně provedla změnu stavby bez povolení vyžadovaného dle § 15 odst. 1 vodního zákona, jelikož provedla změnu stavby jezu na p. p. č. 1531/3 v k. ú. Malesice, a to navýšením pevné hrany jezu o cca 40 cm. V dané věci se nejedná o udržovací práce ve smyslu § 3 odst. 4 zákona o územním plánování a stavebním řádu, ale o změnu dokončené stavby ve smyslu § 2 odst. 5 stavebního zákona. Pro toto protiprávní jednání není rozhodující ani případná tolerance ze strany Povodí Vltavy státního podniku nebo Magistrátu města Plzně, odboru životního prostředí, či výsledek kontroly České inspekce životního prostředí za účelem dodržování zákona o ochraně přírody a krajiny, jelikož tyto instituce nemohou posuzovat, zda provedené práce vyžadují stavební povolení z hlediska stavebně právních předpisů. Navíc za situace, kdy některé uvedené subjekty podávaly opakovaně podněty v této věci právě Magistrátu města Plzně, odboru stavebně správnímu (tj. prvoinstančnímu orgánu).
17. Žalovaný měl za to, že se prvoinstanční orgán i žalovaný řádně vypořádal s námitkami

žalobkyně týkající se manipulačního řádu. Manipulační řád, na který odkazovala žalobkyně, nemůže nahradit stavební povolení a není ani rozhodující výška jezu či náplatků, která je v něm uvedena. V tomto směru žalovaný stejně jako v napadeném rozhodnutí odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2006, č. j. 7 Ca 1/2005-33. Dále uvedl, že i kdyby došlo k nahrazení původních dřevěných náplatků za pevnou železobetonovou konstrukci o stejné výšce, nejedná se o údržbu stavby, jak argumentuje žalobkyně, ale o stavbu novou, vyžadující stavební povolení. Žalovaný byl přesvědčen, že v daném případě nedošlo k tomu, že by postupem prvoinstančního či odvolacího orgánu došlo k nedůvodné změně praxe a není mu znám žádný případ, kdy by při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů vznikaly nedůvodné rozdíly, ani mu není známo, že by byla činnost žalobkyně uznávána jako správná. Žalobkyně ani na obdobný případ nepoukazuje, jen obecně tvrdí, že v jejím případě byla její činnost ze strany správních orgánů tolerována, aniž by byla upozorněna, že činí něco protiprávního. Vzhledem k námitkám uvedeným v žalobě, k obsahu rozhodnutí žalovaného a k obsahu spisu prvoinstančního orgánu, měl žalovaný za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

18. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

19. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích.

V.

Posouzení věci soudem

20. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

21. Žaloba je nedůvodná.
22. Soud vyšel při posouzení věci z následující právní úpravy.
23. Podle § 178 odst. 2 písm. d) ve spojení s odst. 3 písm. c) stavebního zákona platí, že právnická osoba se jako stavebník dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 108 stavebního zákona provede změnu stavby bez stavebního povolení, přičemž za tento přestupek lze uložit pokutu do 500 000 Kč.
24. Jez je vodním dílem podle § 55 odst. 1 písm. a) zákona č. 254/2001 Sb. (dále jen „vodní zákon“).
25. Podle § 115 odst. 1 vodního zákona postupují vodoprávní úřady podle stavebního zákona, jde-li o rozhodování týkající se vodních děl, ledaže by vodní zákon stanovil jinak. V souladu s § 15 odst. 1 vodního zákona je ke změně vodního díla třeba povolení vodoprávního úřadu. Změnou stavby se podle § 2 odst. 5 písm. a) a c) stavebního zákona rozumí
nástavba, kterou se stavba zvyšuje, a dále stavební úprava, při které se zachovává vnější půdorysné i výškové ohraničení stavby. Podle § 3 odst. 4 stavebního zákona jsou

udržovacími pracemi práce, jimiž se zabezpečuje dobrý stavební stav stavby tak, aby nedocházelo k jejímu znehodnocení a co nejvíce se prodloužila její uživatelnost.

26. V průběhu prvostupňového řízení žalobkyně uvedla v odporu proti příkazu, že v červenci 2017 prováděla na jezu řádně ohlášené údržbové práce spočívající v nahrazení dřevěného materiálu za materiál betonový v náplacích jezu, aniž by došlo ke změně dispozic nebo parametrů jezu, když nový stav odpovídá schválené dokumentaci a manipulačnímu řádu, kde je stanovena výška náplatků 316,43 m. Žalobkyně předložila k důkazu dopis Ing. F. ze dne 19. 10. 2018 a odborné vyjádření znalce Ing. K. ze dne 23. 10. 2018, kde je uvedeno, že termín „náplatky“ je používán v souvislosti s pevnými jezy a jedná se o pevnou součást jezu, konkrétně jde o nástavce různého provedení na koruně pevného jezu umožňující vyšší vzdutí vody.
27. Z obsahu správního spisu zjistil soud následující: Z vyjádření Magistrátu města Plzně, odboru životního prostředí, ze dne 13. 9. 2018 vyplynulo, že v roce 2010 byla geodeticky zaměřena výška koruny jezu 315,81-315,85 m n. m. (B. p. v.), když v březnu 2018 bylo geodeticky zjištěno navýšení koruny jezu 316,18-316,22 m n. m. (B. p. v.). Z vyjádření Povodní Vltavy, s. p. ze dne 8. 10. 2018 vyplynulo, že minimálně od roku 2002, resp. roku 1994, do roku 2006, kdy byl instalován ocelový I profil, se úroveň pevné přelivné hrany jezu pohybovala mezi 315,81-315,85 m n. m. (B. p. v.), přičemž v roce 2018 došlo k nabetonávce a navýšení koruny jezu, když není pravdou, že by jez byl kdy opatřen dřevěnými náplatkami zvyšujícími úroveň pevné přelivné hrany konstrukce jezu. K dotazu správního orgánu sdělil znalec Král, že po posouzení fotodokumentace dospěl k závěru, že jeho koruna byla vybetonována, tím byl jez navýšen a toto nelze považovat za náplatek, protože náplatek je rozebíratelným nástavcem na koruně pevného jezu.
28. V odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalobkyně setrvala na své dosavadní obraně a předložila povodňový plán ze dne 31. 8. 2015, havarijný plán ze dne 19. 8. 2015 (oba vyhotovené Ing. F.), protokol o kontrole ze dne 15. 11. 2017 týkající se dodržování právních předpisů na úseku ochrany přírody a krajiny a provozní řád ze dne 17. 6. 1996, provozní předpis a návody k obsluze, rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí, ze dne 7. 12. 2015 týkající se vodoprávního povolení a rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí, ze dne 2. 1. 2019 týkající se přestupku spočívajícím v manipulaci na jezu.
29. Napadené rozhodnutí je odůvodněno tím, že žalobkyně bez stavebního povolení provedla změnu stavby spočívající v navýšení jezu o cca 40 cm, protože byla nabetonovaná pevná hrana jezu o cca 40 cm, šlo tedy o změnu stavby nástavbou. I kdyby žalobkyně, jak tvrdí, stávající dřevěnou konstrukci náplatků nahradila konstrukcí betonovou, šlo by o změnu stavby. Navýšení koruny jezu bylo prokázáno geodetickými měřeními v roce 2010, 2017 a 2018. Obsah manipulačního řádu a výsledky kontrol na odlišných úsecích státní správy jsou pro posouzení věci irelevantní. Na výšku pevné části jezu nemají náplatky vliv, protože se osazují až na pevnou korunu jezu a jsou odnímatelné, sklopné a otočné.
30. Žalobkyně předně brojila proti skutkovému závěru správních orgánů, že by na předmětném jezu provedla změnu dispozic nebo parametrů jezu, že provedla změnu stavby, když ve skutečnosti šlo o práce údržbové. Žalobkyně trvala na tom, že pouze nahradila původní náplatky za železodřevěné, pevně spojené s jezovým tělesem a zajištěné betonem, když tím nedošlo k navýšení koruny jezu. Svou námitku žalobkyně podporovala vyjádřeními Ing. F. a Ing. K.

31. Tuto argumentaci uplatnila žalobkyně již ve správním řízení a žalovaný ji řádně, úplně, logicky a přezkoumatelně vypořádal v napadeném rozhodnutí, přičemž soud na toto posouzení odkazuje a aprobejuje ho.
32. Namítá-li žalobkyně, že nedošlo ke změně parametrů jezu, bylo toto tvrzení ve správním řízení bezpečně vyvráceno výše popsány geodetickými měřeními provedenými před a po stavební činnosti žalobkyně. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně vysvětlil, že ze zaměření ze dne 16. 10. 2017 společnosti GEOREAL spol. s r.o. a z března 2018 společnosti ORIGEO s.r.o. byla zjištěna kóta koruny pevného jezu 316,18 - 316,22 m n. m., když zaměřením v roce 2010 společnosti GEFOS a.s. a v roce 2006 společnosti Georeal s.r.o. byla zjištěna koruna pevného jezu 315,81-315,86 m n. m. V řízení bylo tedy navýšení koruny pevného jezu bezpečně prokázáno. Proti závěrům geodetických měření žalobkyně ve správním řízení nijak nebrojila. Závěry geodetickým měření podporuje i zápis z kontroly ze dne 14. 9. 2017 a fotodokumentace ze dne 16. 5. 2018. Námitka je proto nedůvodná.
33. Pro posouzení, zda jde o nástavbu nebo stavební úpravu dle § 2 odst. 5 písm. a) a c) stavebního zákona, je rozhodné, zda ve výsledku došlo či nedošlo ke zvýšení stavby (srov. Macháčková, J. a kol., Stavební zákon, Komentář, 3. vydání, Praha C. H. Beck, 2018, str. 3 – 25). Jedinou podmínkou pro označení konkrétního stavebního úkonu pojmem nástavba je zjištění, zda je jeho důsledkem zvýšení stavby. V daném případě (viz předchozí bod odůvodnění tohoto rozsudku) došlo ke zvýšení stavby, proto se jednalo o nástavbu. Pokud by ke zvýšení stavby nedošlo, šlo o stavební úpravu, protože podle tvrzení samotné žalobkyně byl dřevěný materiál nahrazen materiálem betonovým. V obou případech (nástavba i úprava) se však vyžadovalo stavební povolení, protože šlo o změnu vodního díla podle § 15 odst. 1 vodního zákona. Pro rozhodnutí žalované bylo tedy významné jen to, zda došlo či nedošlo ke změně vodního díla. V tomto směru v podstatě mezi účastníky řízení nebylo sporu, protože žalobkyně doznala, že nahradila původní náplátky za železodřevěné, pevně spojené s jezovým tělesem a zajištěné betonem. Jak správně tedy žalovaný uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí, i kdyby došlo k pouhému nahrazení dřevěné konstrukce náplátek za konstrukci betonovou bez navýšení jezu, jednalo by se o změnu stavby, která by vyžadovala stavební povolení.
34. Soud dodává, že o udržovací práce podle § 3 odst. 4 stavebního zákona z podstaty jít nemohlo, protože nešlo o práce prováděné primárně za účelem zabezpečení dobrého stavebního stav stavby tak, aby nedocházelo k jejímu znehodnocení a co nejvíce se prodloužila její užitelnost. Při udržovacích pracích jde o zachování takového stavu stavby, který odpovídá projektové dokumentaci ověřené ve stavebním řízení nebo ověřené autorizovaným inspektorem či projektové dokumentaci, která byla přiložena k ohlášení. Pokud však následkem provedených prací, k čemuž v daném případě nesporně došlo, nastala změna oproti dosavadnímu právnímu stavu stavby (materiálem, příp. výškou), nemůže jít o udržovací práce. Pokud provedené práce znamenaly, a žalobkyně to nepopírá, změnu stavby oproti ověřené projektové dokumentaci (resp. dokumentaci skutečného provedení stavby), nemůže se pak pojmově jednat o udržovací práce.
35. Žalobkynina námitka, že její stavební činnost na koruně jezu nevyžadovala stavební povolení, je proto nedůvodná.
36. Žalobkyně s odkazem na stanovisko Ing. I.F. a Ing. P.K., dále uvedla, že termín „náplátky“ je používán v souvislosti s pevnými jezy a jedná se o nástavce na koruně pevného jezu,

umožňující vyšší vzdutí vody.

37. Ani tato námitka není důvodná. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný posouzení termínu „náplanky“ podrobně věnoval, když uvedl, že jak ze stanoviska Ing. F., tak ze odborného vyjádření Ing. K. vyplývá, že jde o nástavce na koruně pevného jezu, umožňující vyšší vzdutí vody a jejich konstrukce může být provedena více způsoby. Žalovaný odkázal i na ČSN750123, podle něhož jde o jednoduché odnímatelné, popř. otočné nebo sklopné zařízení umožňující za malých průtoků zvýšení úrovně hladiny normálního vzdutí. Žalovaný poukázal na doplněné stanovisko Ing. K., z něhož vyplynulo, že náplanky jsou rozebíratelné nástavce na koruně jezu, když navýšení jezu vybetonováním jeho koruny a navýšení o cca 40 cm nelze považovat za náplatek. Žalovaný shrnul, že náplatek umožňuje za malých průtoků zvýšení úrovně hladiny normálního vzdutí na pevné části jezu a není pevnou součástí jezu, která by zvyšovala kótu koruny pevného jezu.
38. Na místě je dodat, že, jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, faktická existence či neexistence náplanky v určitém časovém okamžiku nemá na posuzované delikt ní jednání žalobkyně vliv, protože žalobkyně provedla změnu stavby pevné části jezu.
39. Žalobkyně dále odkázala na skutečnost, že se správní orgány nevypořádaly s námitkou, že mělo být postupováno podle manipulačního řádu a že z manipulačního řádu vyplývá, že náplanky dosahují výše 316,43 m n.m., kdy při odborném zaměření Ing. M. bylo zjištěno, že naměřená hodnota je nižší, než hodnota uvedená v manipulačním řádu. Žalobkyně dále namítla, že navrhla prokázat skutečnost, že v manipulačním řádu je uvedeno, že náplanky jsou nad korunou jezu, svědky, které správní orgány bez věcně adekvátního odůvodnění neprovedly, aniž o nich procesně rozhodly.
40. Ani tato námitka není důvodná. Manipulačním řádem je podle § 1 písm. a) vyhlášky č. 216/2011 Sb. soubor zásad a pokynů pro manipulaci s vodou k jejímu účelnému a hospodárnému využití podle povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami a stavebního povolení k vodnímu dílu, ke snižování nepříznivých účinků povodní, sucha a ledových jevů, k ochraně a zlepšení jakosti vody, jakož i k zajištění bezpečnosti, stability a spolehlivosti vodního díla. Soud se ztotožňuje s právním názorem žalovaného vyjádřeným v napadeném rozhodnutí, že z manipulačního řádu nelze dovozovat výšku koruny jezu a jeho obsah je v rozsahu tvrzeném žalobkyně pro posouzení věci irelevantní.
41. Námitka žalobkyně, že správní orgány se nevypořádaly s jejím důkazním návrhem na výsledcích svědků k prokázání skutečnosti, že v manipulačním řádu je uvedeno, že náplanky jsou nad korunou jezu, není důvodná, protože žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že dokazovat tuto skutečnost není potřebné, jelikož nejde o skutečnost, která má vliv na posouzení delikt ního jednání žalobkyně. Předmětem správního řízení bylo provedení nepovolené stavby, přičemž existence či neexistence náplanky a zda jsou v souladu s manipulačním řádem nemá na toto řízení žádný vliv.
42. Žalobkyně dále uvedla, že přestože žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že Povodím Vltavy pořízená fotodokumentace není důkazem pro údajné protiprávní jednání žalobkyně, ale slouží pouze jako podklad pro dokreslení situace na místě stavby

jezu, je zřejmé, že správní orgány z dokumentace skutkové závěry činily.

43. Soud aprobejuje vypořádání této námitky provedené žalovaným v napadeném rozhodnutí. Jednak z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že v případě fotodokumentace nešlo o žádný stěžejní důkaz prokazující deliktní jednání žalobkyně. Jinými slovy, i kdyby fotodokumentace nebyla součástí spisu, na skutkových závěrech by se to nijak neprojevilo. Soud souhlasí s žalovaným, že nedošlo k žádnému porušení zákona, pokud Povodí Vltavy jako správce vodního toku pořídil fotodokumentaci a tu následně poskytl správnímu orgánu. Tato východiska samozřejmě nevylučují námitky účastníků řízení proti autenticitě fotografií, nicméně žádné takové konkrétní a odůvodněné námitky ze strany žalobkyně vzneseny nebyly.
44. Žalobkyně se dovolávala toho, že provedené stavební práce byly řádně ohlášeny správci povodí a orgánu ochrany životního prostředí bez jejich nesouhlasné reakce a výsledek prací odpovídá dříve schválené dokumentaci. Žalobkyně je přesvědčena, že takovýto postup je zcela v rozporu se zásadou ustálené správní praxe a legitimního očekávání, že správní orgány budou postupovat v obdobných případech jednotně. Dlouhodobě byla činnost žalobkyně ze strany orgánů veřejné moci uznávána jako správná, kdy náhlou a neodůvodněnou změnu postupu stavebního úřadu ohledně výkladu týkajícího se prováděných úprav nelze charakterizovat jinak, než jako zásadní porušení zásady legitimního očekávání. Žalobkyně od počátku své činnosti jednala v důvěře v text právního předpisu a zároveň v důvěře v trvalý výklad právního předpisu ze strany orgánů veřejné moci – správní orgán sankcionoval činnost žalobkyně, ačkoliv od počátku své činnosti postupovala žalobkyně stejným způsobem a opakovanými kontrolami ze strany státních orgánů nebyl zjištěn žádný nedostatek. Žalobkyně dodala, že ČIŽP provedla dne 12. 9. 2017 na předmětném jezu (po předmětných úpravách jezu) kontrolu, kdy závěrem této kontroly bylo konstatování, že nebylo při kontrole zjištěno porušení zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny v platném znění.
45. I s vypořádáním této námitky ze strany žalovaného v napadeném rozhodnutí soud souhlasí. Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by žalobkyní specifikované správní orgány měly vědomost o prováděných změnách vodního díla (že by žalobkyně práce ohlásila), aniž by zasáhly. Ze spisové dokumentace je naopak zřejmé, že orgán ochrany životního prostředí podal podnět na zahájení kroků vedoucích k odstranění nepovolené stavby a že stejný podnět učinil i správce vodního toku. Na místě je dodat, že ani jeden ze dvou posledně uvedených orgánů nemá pravomoc vydat případné stavební povolení ke změně vodního díla. Proto z takto popsaného skutkového stavu nevyplývá žádné žalobkyní tvrzené legitimní očekávání, jehož se dovolává.
46. Obecné tvrzení žalobkyně, že výsledek prací odpovídá dříve schválené dokumentaci, žalobkyně ve správním řízení nijak nekonkretizovala ani neprokázala. Totéž platí o žalobkyní tvrzené emailové korespondenci s Ing. Š.
47. Pokud se žalobkyně dovolávala ustálené správní praxe, pak absentuje tvrzení, jaká předchozí ustálená správní praxe konkrétně byla a jak konkrétně byla změněna. Z obsahu žaloby tyto skutečnosti nevyplývají, proto je i tato žalobní námitka nedůvodná.
48. Ve vztahu k námitce, že kontrolou ČIŽP nebylo zjištěno porušení zákona o ochraně

přírody a krajiny, soud uvádí, že, jak správně uvedl žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí, je takový závěr kontroly pro posuzované správní řízení zcela právně bezvýznamný. Posuzované správní řízení řešilo to, zda stavební úprava provedená žalobkyní vyžadovala stavební povolení a zda jím žalobkyně disponovala - v tomto směru je tedy posouzení, zda jednáním žalobkyně byl porušen zákon o ochraně přírody a krajiny, irelevantní.

49. Dále žalobkyně namítla, že jako podklad rozhodnutí neměl sloužit předávací protokol o vydání věci ze dne 15. 9. 1997 (zjištěná výška koruny jezu 316,28 m n. m.), protože z protokolu nevyplývá hladina koruny jezu, resp. náplatků. Přebírající nebyl žádným prokazatelným způsobem seznámen s žádným protokolem o výškovém stavu jezu, a stěží mohl rozeznat, zda došlo k nějakým změnám na jezu vzhledem k okamžiku konfiskace.
50. Ani tato poslední žalobní námitka není důvodná. V napadeném rozhodnutí je k předmětnému protokolu uvedeno, že „*Odvolatel blíže neuvádí, co považuje za výšku schválenou příslušnými orgány. Z podkladů spisu MMP - zaměření ze dne 16. 10. 2017 společností GEOREAL spol. s r.o. (viz položka 1 spisu MMP) a společností ORIGEO s.r.o. z března 2018 (viz položka 6 spisu MMP) byla zaměřena kóta koruny pevného jezu 316,18 - 316,22 m n. m. (Balt p.v.), přičemž ze zaměření provedeném v minulosti GEFOS a.s. v roce 2010, Georeal s.r.o. v roce 2006 (viz položka č. 6 a 8 spisu MMP) vyplývá, že byla koruna pevného jezu 315,81-315,86 m n. m. (Balt p. v.). V roce 1997 byla na základě dohody o vydání věci předána stavba jezu ze správy státu (povodí Vltavy a.s.) majitelům mlýna v Malesicích (F.S. a F.P.). O předání jezu byl sepsán protokol, ve kterém je uvedena výška koruny jezu 316,28 m n. m. ve výškovém systému Jadran (tj. 315,87 m n. m. v systému Balt p. v.).*“ Z toho je zřejmé, že předávací podklad nebyl ani stěžejním, ani jediným podkladem pro vydání rozhodnutí. Z předávacího protokolu opravdu nevyplývá přezkoumatelný způsob zjištění výšky koruny jezu, nicméně, jak bylo výše uvedeno, tento údaj byl bezpečně změřen třemi geodetickými měřeními, jejichž výsledky žalobkyně nikterak nesporeovala. Soud dodává, že předávací protokol předložila k důkazu však sama žalobkyně ve svém podání ze dne 23. 10. 2018.
51. Soud neshledal žádný z žalobkyní uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

52. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 3. prosince 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu